

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1720

Quæst. 277. Num posito, Papam posse dissolvere Matrimonium ratum, possit idipsum quoque licite & valide, ubi non adest causa rationalibus & justa.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73973](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73973)

priori sententiæ dispensarint quandoque in matrimonio rato, non convinci, certum esse, Pontificem habere hanc potestatem, sed solum esse valde probabile, sufficereque probabilitatem oppositæ sententiæ, ut Pontifices dispensando securè, tutâque conscientiâ procedant, nullumque errorem in praxi committant, tametsi speculativè loquendo errent, quod non est inconveniens, cum error non sit de jure, sed de facto, & non communi, sed particulari, veruntamen non video, cur re ipsa non intercedat hic error juris, quæstio enim juris est, an Papa habeat à Christo potestatem solvendi matrimonia rata, circa quam utique errant, judicando se eam habere, si re ipsa non haberent. Adde quod error ille practicus esset valde nocivus, & traheret secum maxima inconvenientia, dum Pontifices carentes ea potestate invalidè dispensando existerent occasio adulteriorum materialium, quæ committerentur à talibus ineuntibus alia matrimonia, utpote invalida. Ad argumentum desumptum à relaxatione voti & juramenti respondent negando paritatem, eò quod per dissolutionem illam matrimonii directè relaxetur lex illa divina: quod Deus conjunxit, homo non separet: quæ gratis dicitur intelligenda de matrimonio consummato; cum juncta testimonio Papæ in *cit. c. ex parte*, quod matrimonium, ex quo contracta, solvi non possint sine revelatione Dei, satis probat, divina lege prohiberi dissolutionem matrimonii etiam rati tantum ab homine, nisi id habeat DEI revelatione, quæ sanè revelatio non includitur in potestate ligandi ac solvendi concessa à Christo Pontifici. E contra à Papa relaxando votum vel juramentum directè non mutetur aut relaxetur lex divina: eò quod qui remittit debitum justitiæ non relaxat aut solvit jus naturale, dictans, jure debitum esse persolvendum, quamdiu non est solum vel remissum, cum remisso debito jus naturale perstat ut ante, & solum indirectè tollitur ejus applicatio ad hoc subiectum, sita in debito nondum soluto vel remisso. Pari modo lex divina præcipiens reddi DEO, quod ei voto promissum est, remisso voti debito salva perstat, & solum hic & nunc cum, qui votum emisit, & ex eo contraxit debitum, non obligat, quia hoc ei remissum. Posse autem Papam ejusmodi debita, quæ homo contraxit promissione DEO facta remittere potestate vicaria, ex ipsa potestate, quâ Christus cum suum in terris constituit, rectè infertur. Ad argumentum desumptum à professione religiosa dicunt eorum aliqui, Castrop. sentiente contrarium, cum Barb. in *c. ex publico. n. 10.* citatisque ab eo Scoto, Soro, Victoria, Corduba &c. non solo jure Pontificio per professionem solvi matrimonium ratum, sed, quod ea dirimat matrimonium, esse ex Christi privilegio, adeoque ex jure divino positivo. Sed de hoc paulò post. Ad hæc dicunt, non rectè argui à potestate solvendi professionem religiosam, seu votum solenne ad potestatem solvendi matrimonium ratum. Rationem disparitatis dant; quod in professione fiat traditio religioni, quam acceptat Prælatu religionis, quo non acceptante, ista vota non obligant; Papa autem sit ordinarius, cui tanquam superiori religionis sit quoque illa traditio, qui proinde potest eam rejicere, vel etiam acceptatam semel remittere, quâ rejectione vel remissione posita, cessat obligatio status religiosi. Ad illud, quod dicunt, pro licito & valido semper præsumi factum superioris etiam in dubio positivo, respondent, plushinc non inferri, quam quod sententia affirmans sit probabi-

lissima, & in praxi, ut Pontifices bona fide possint dispensare, omnino tutam, non tamen quod sit omninò certa; cum præsumptio juris de jure re ipsa possit esse falsa. Ad illud denique, quod ex Matth. de Moya *tract. 1. de opin. prob. c. 9. n. 25.* & Sylv. *v. votum. 4. n. 5.* & aliis afferretur, nimirum quod quando circa rem, quæ est juris divini duæ dantur sententiæ probabiles, una negans, altera concedens Papæ potestatem valide dispensandi, Papa post adhibitam maturam utriusque sententiæ considerationem, præviumque Theologorum examen diligens & accuratum, auditis etiam Cardinalium votis se ad unam partem determinaret, hæc Pontificis determinatio canonizata maneret, & ad eum certitudinis gradum ascenderet sententia, quam amplexus, ut contraria nullam amplius haberet probabilitatem; haberetque tunc dispensatio à Papa facta vim statuti; adeoque sicut post maturum consilium Pontifex statueret, ac verè definirer, licere sibi, seu posse se in hoc dispensare, necessariò standum esset hujusmodi statuto, sic etiam tali ejus factio. Ad hoc, inquam, respondent Castrop. & Pont. negando id ipsum, nimirum illud factum Pontificium, toties etiam repetitum, adducere sententiam illam ad tantam certitudinem, quantum ipsi adversarii ei tribuunt, multoque minus æquivalere statuto, seu definitioni Papali quâ tali, seu qualem faceret Papa loquens ex Cathedra. De quo vide Pont. *L. 9. c. 3. nu. 4.* ubi ostendit ab Alex. III. in *append. Concil. Lateran. p. 6. c. 8.* reprobatur quorundam prædecessorum judicium de potentia dissolvendi matrimonium ratum. Nihilominus relatis his utriusque sententiæ fundamentis, spectata praxi, standum esse pro summorum Pontificum potestate, reverentia exigit.

Quest. 277. Num posito, Papam posse dissolvere matrimonium ratum, possit id ipsum quoque licitè & validè, ubi non adest causa rationabilis & iusta.

REsp. Non tantum ad hoc, ut licitè dispense, sed etiam ad valorem talis dispensationis seu dissolutionis matrimonii requiritur causa justa. Sanch. *L. 2. d. 15. n. 6.* Pirh. *ad tit. de despons. & matr. n. 145.* dicens sic docere communiter Theologos & Canonistas apud Tanner. *d. 8. du. 4. nu. 68.* eò quod in jure naturali ac divino, ex quo oritur indissolubilitas matrimonii, etiam rati tantum, nec licitè nec validè, uti nec in voto simplici, nisi adest causa justa, dispensare potest; cum in his non sit dominus, sed dispensator. Porro cause justæ dissolvendi matrimonium ratum sunt gravis timor scandalorum magnorum futurorum, lepra superveniens uni conjugum, & similes, quas vide apud Sanch. *L. 2. d. 16.*

Quest. 278. An dissolvatur matrimonium ratum fidelium per suspensionem ordinum sacrorum.

REsp. negativè. Sanch. *L. 2. d. 18.* Castrop. *de sponsal. d. 3. p. 2. §. 4. nu. 1.* cum communi omnium juxta expressam decisionem *extrav. antiquæ.* Joan. XXII. de voto.

Quest. 279. An & qualiter dissolvatur matrimonium ratum per vota simplicia & professionem religiosam.

REsp.